

[Duetoft]

Balkan er der problemer, Ungarn og Rumænen kan komme op at slå om Transsylvanien, Rumænien og Sovjet om Moldavien, i Makedonien har grækerne og jugoslaverne, eller nogle af jugoslaverne og bulgarerne, interesser. Jamen der er konflikter!

Vi kan se det i det nuværende Tjekkoslovakiet, for slet ikke at tale om det gamle Sovjetunionen, hvor en af de fantastiske oplevelser, vi havde – selv om jeg støtter Jeltsin meget – jo var, at Jeltsin ganske kort tid efter kuppet i Sovjet meddelte, at hvis russiske minoriteter i naborepublikkerne blev dårligt behandlet, måtte man nok hellere til at flytte grænser. Der gik ca. 20 timer, så sagde Kasakhstans præsident, at hvis Rusland prøver at flytte nogen grænser, har vi krig. Det, jeg vil advare imod, er altså, at vi bare hovedløst siger: Lad os få brudt de gamle nationalstater op og danne nogle nye! – når sandheden er, at i de nye nationalstater er problemerne nøjagtig lige så store, som de var i de gamle. Og sådan kan vi blive ved; det ligner en celledeling.

Jeg vil gerne opfordre til, at vi lærer af, hvad vi har gjort i Vesteuropa, og jeg vil gerne opfordre til, at vi nok taler for folkenes suverænitet og frihed og for, at de skal have lov til at opnå de ægte folkelige fællesskaber, som deres kultur og deres historie lægger op til, men at det ikke sker uden en ramme, der holder styr på, hvad der foregår i Europa. Jeg ønsker ikke et Europa med en masse større eller mindre nationalstater, der i løbet af det kommende tiår kommer i krig med hinanden alle mulige forskellige steder. Det er uacceptabelt, for det er at føre Europa tilbage til sidste århundrede, hvor vi havde blod og ødelæggelse, og hvor vi eksporterede det blod og den ødelæggelse til resten af verden.

Jeg synes, det er utrolig farligt, og det skal man også have med i det her, når man på Christiansborg synes, at nu kan vi lige så let og elegant anerkende et par stater på Balkan. Jeg synes, at Fremskridtspartiet i den grad ser bort fra konsekvenserne af det, partiet er ude på at gøre i øjeblikket.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes, hr. Duetoft anslog et tema, som jeg kun kan erklære mig fuldstændig enig i, for hvis man dyrker suverænitetssynspunktet og selvbestemmelsen i et sådant omfang, som

Fremskridtspartiet gør i dette forslag, så glemmer man samarbejdet, og et Europa uden samarbejde er intet Europa. Der synes jeg at Fremskridtspartiet sænker niveauet for debatten i denne sag, og det ærgrer mig, at vi skal diskutere på dette grundlag.

Jeg har kunnet se ord til andet, at det, Fremskridtspartiet har brugt en meget, meget stor del af beslutningsforslagets bemærkninger til, er ting produceret af en organisation, som kalder sig Kroatisk Kulturforening. Jeg har også haft besøg af de pågældende mennesker, og jeg synes, det er en prisværdig indsats, de gør for en sag, de tror på. Men det er den ene side af sagen; hvis fru Annette Just og hendes partifæller ville skrive europæisk historie, burde de også lytte til den anden side af sagen, og så burde vi have haft med, hvad »Serbisk Kulturforening« kunne have fundet på at skrive. Det havde nok været en noget anden historie, sådan som jeg synes hr. Gert Petersen så udmærket gjorde os opmærksom på.

Ensidighed i disse spørgsmål sænker niveauet og skaber kun umulige situationer. Det, der er tale om her, er en utrolig tragisk konflikt båret frem af gammelt had og nationalisme, men også en konflikt – og det er det tragiske af det – mellem naboer, som fremover skal leve side om side, og derfor er der ingen nemme løsninger.

Jeg kan kun erklære mig fuldstændig enig i regeringens politik, i det, udenrigsministeren har sagt på regeringens vegne. Jeg synes, det er den rigtige fremfærd, man har fulgt i denne sag. Det, det drejer sig om fra dansk side, er, så vidt det overhovedet er muligt, at bidrage til fredelige løsninger, og en ensidig anerkendelse i øjeblikket har ikke nogen som helst udsigt til at skabe fred.

Jeg er også enig, når udenrigsministeren siger, at på et eller andet tidspunkt kommer vi givetvis i en anerkendelsessituation. Sådan ser det også ud i min krystalkugle. Og så er det, det bliver ganske og aldeles afgørende, at vi på det tidspunkt har skabt nogle garantier, en sikkerhed for de mindretal, der lever f.eks. i et Kroatien. En anerkendelsessituation, som følges op af overgreb på de etniske minoriteter, er ikke til at leve med, og jeg synes, det er karakteristisk for Fremskridtspartiets beslutningsforslag, at det eneste, man skriver om menneskerettighederne og respekten for menneske-